

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123835728/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„De mener maaske,“ begyndte han, „at denne Smule Blæst i Aften og den Musik, De hører der nede fra Skærene, har noget at betyde; men De skulde blot være her en Nat, naar det rigtig stormer! det er da, som om Fyret rystede under ens Fødder, og Brændingen brøler ved en saadan Løjlighed, saa at min Medhjælper næppe kan raabe mig op, naar han vil sige mig noget. Havet her udenfor er favnedybte lige ind til Klipperne, og med Fraalandsvind kan de største Sejlere stange med Klyverbommen paa Stenene, førend de vende og staa ud efter; men ved en Paalandsstorm slipper ingen Skude, det være den stolteste, der nogen Sinde er tømret, bort herfra, naar den først en Gang har hugget paa Skærene. Der er et Sted, som De maaske kender, og som vi kalde Kælderhalsen eller Djævlbroen; det er det Sted nede ved Søen, hvor alle de store Stene er styrtede sammen og har dannet en Slags Bro, som De vist ofte har kravlet om paa, thi det skal jo alle, der komme her. Dersom De var der nede i Aften, vilde De se, hvordan Brændingen tumler sig mellem de takkede Klipper, der skyde sig langt ud i Vandet. Det er saa noget nær det farligste Sted, hvor et Skib kan støde, og det er herom jeg vil fortælle Dem, siden De nu en Gang har spurgt mig.

Det er mange Aar siden, saa mange Aar siden, at jeg den Gang var ung. Jeg havde været med som Styrmand paa et Par af de lange Rejser, og var kommen hjem for at faa lægt et Hul i mit Hoved, som skrev sig fra et Forlis i det stille Hav. Derom kunde jeg ogsaa fortælle Dem, thi en af mine Skibskammerater, som kunde tegne, tog den Scene af, og det sidder der om Lampen, — men det vil nok ikke interessere Dem saa meget som det andet, og det er ogsaa bedre at blive paa fast Grund. For Resten tror jeg nok, at Blæsten tager til i Aften; lad os stoppe os en ny Pibe, saa kan De imidlertid høre efter, hvordan det tuder udenfor, og hvordan Søen bryder, for bedre at sætte Dem ind i, hvordan det var den Aften, da den engelske Brig kom i Land her. Ser De, det var en Novemberaften i Slutningen af Maaneden med Regn og Tykning og en rigtig Nordveststorm. Jeg havde taget Vagten for min gamle, der den Gang passede Fyret, og som netop var gaaet ned til Byen for at købe et og andet. Min yngre Brøder var gaaet til Køjs nede i Huset, og jeg sad her alene og snittede paa en Blok og plejede mit Hoved med kolde Omslag. Lidt svag og mat var jeg endnu, men jeg tænkte for Resten nok, at jeg snart vilde komme mig, og saa vilde jeg tage den første, den bedste Hyre for ikke længer at ligge den gamle til Byrde.

Klokken kunde vel være hen imod de ni, da jeg aabnede Døren for at gaa ned og hente noget Tobak i Huset. Idet jeg stak Hovedet udenfor, mærkede jeg allerede, hvor stygt Vinden var taget til, og jeg tænkte netop ved mig selv, at de Sejlere, der muligvis var i Farvan-

det udenfor, næppe vilde kunne klare sig i Regnbygerne og i denne tætte, raa Taage, som ingen Storm mægter at forjage, og som gør det umuligt at se længer end i det højeste en halv Snes Skridt foran sig. Ja, De kan tro, det var taaget den Aften. Da jeg kigede op mod Lyskredsen rundt om Fyret, var den saa formindsket af Taagen, at man skulde have ondt ved at se noget som helst Fyr ret langt borte. Jeg bad imidlertid Vorherre holde sin Haand over dem, der var paa Søen, og stred mig imod den hylende Nordvest over de glatte, slibrige Stene ned imod vor Kahyt. Da jeg var kommen Halvvejen, standsede jeg for at trække Vejret og stramme Klædet om mit Hoved, som Vinden rev og ruskede i, og i det samme forekom det mig, at jeg hørte noget som et svagt Skrig eller sligt. Da jeg troede, at det havde været Vinden eller maaske en Maage, gik jeg atter videre, men nu kom det igen anden Gang, og da jeg var Sømand nok til at vide, at det kun kunde have en eneste Grund, forstærkede jeg mine Skridt, og kom ganske stakaandet ned til Køjen, hvor Drengen laa og sov. I en Fart fik jeg ham purret ud, og behøvede kun et Par Ord for at faa ham til at trække Stortrøjen paa og snappe en opskudt Tovline, som altid laa klar af gammel Vane. Jeg selv tog en Baadshage i Haanden for dermed at lette mig Gangen over Klipperne, en Brændevinslærke stak jeg i Lommen, og saa styrede jeg Kursen ned imod Søen. Vindstødene ruskede i os, og Regnen faldt nu og da strømmevis; det var en besværlig Tur, og jeg bandede min svagelige Tilstand, der egentlig gjorde mig uskikket til en saadan Ekspedition; men Drengen var stor og stærk, han gav mig en Ende af Tovet i Haanden, og saaledes naaede vi, snart gaaende, snart kravlende, ned til det Sted, jeg har omtalt for Dem som Djæublebroen.

At det netop var dette Sted, vi var kommen til, havde vi mere paa Følelsen end paa Synet. Mærkt var det, og hver Gang Stormens Tuden og Brændingens Brølen sagtnedes et Øjeblik, hørte vi de fortviviede Raab, der i Førstningen havde været dæmpede ved Afstanden, men nu tog til i Styrke, da vi stod lige overfor de Skær, hvor vi maatte formode, at det strandede Skib laa og droges i den sidste Kamp. Det hele var som en sort, kogende Kedel, der kun af og til blev oplyst af Braadsøernes hvide Blink, hver Gang de sloges til Skum mod Klipperne. Se noget kunde vi ikke, hverken Skib eller Mandskab, men vi hørte tilstrækkeligt, og de Skrig skal jeg aldrig glemme, saa længe jeg lever.

Hvad der var Regn og hvad der var det salte Skum, kunde vi ikke engang længer afgøre, og det var lige saa vanskeligt at sige, hvor Klipperne hørte op, og Brændingen begyndte. Vi kunde derfor ikke i Mærket vove os længere frem, men maatte staa uvirksomme og høre paa disse Skrig, der mere end den kolde Blæst og den raa